

[Emmert Andersen]

mellem USA og dets vesteuropæiske allierede. Danmark står nu som før fast forankret i den vestlige alliance.«

I en pressemeddelelse fra statsministeren den 17. april 1981 sagde statsministeren:

»NATOs beslutning om at anbefale modernisering må ses som vidnesbyrd om det dybe indtryk i Vesteuropa, som er fremkaldt af Sovjetunionenes oprustning.«

I en pressemeddelelse fra udenrigsministeriet den 19. november 1987 udtaler daværende udenrigsminister hr. Kjeld Olesen:

»Den amerikanske beredvillighed til at indlede seriøse våbenkontrollforhandlinger både på det nukleare og det konventionelle område er et positivt skridt. Det må hilses med tilfredshed, at USA har accepteret den nulløsning, som de europæiske lande har tillagt så stor en vægt under konsultationerne mellem de allierede.«

Som svar på et spørgsmål den 24. marts 1982 siger den daværende statsminister Anker Jørgensen (Folketingstidende 1981-82, 2. samling, sp. 4287-88):

»Mit svar på det spørgsmål er, at det efter regeringens opfattelse er meget vigtigt, at der overhovedet ikke bliver tale om opstilling af alle disse missiler.

Det er klart, at der er tale om en sag, som omfatter begge sider. Sovjetunionen må således på sin side også være rede til at afvikle sine mellemdistancemissiler. Det er det, der skal forhandles om i Genève. Det er det, vi håber at Sovjetunionen med præsident Bresnøvs udtalelse for nylig har vist vilje til at prøve at finde frem til.«

Op så sent som den 14. maj 1982 sagde hr. Kjeld Olesen – det er refereret før:

»Det andet spørgsmål er: Vil regeringen gå aktivt ind i NATO med hensyn til at foreslå, at forberedelserne af opstilling af de vestlige INF-våben skal stilles i bero? Svaret er: Nej, det vil regeringen ikke.«

Det vil altså sige, at den 14. maj 1982 var der ikke sådan nogle ændrede forudsætninger, at regeringen havde følt sig motiveret til at ændre signaler i sin sikkerhedspolitik. Det må altså være sket fra den 14. maj 1982 til første gang, der kommer en udenrigspolitisk debat, hvor man tager afstand fra den hidtil førte linje, nemlig den 26. november 1982.

Det, der er sket i mellemtiden – det er rigtigt, det er ændrede forudsætninger – er, at russerne har fået 1.100 sprænghoveder i ste-

det for de få hundrede, de havde dengang. Der er sket det, at der er skudt nogle kiler ind. Og der er sket det, at der er sket nogle splittelser. Var det det, hr. Lasse Budtz mente?

Formanden:

Som bekendt skal man ikke have formandens tilladelse for at bringe citater, men det fremgår af forretningsordenen, at citater kun må bruges i begrænset omfang. Jeg tror ikke, den sidste tale overholdt forretningsordenens bestemmelse herom.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg har næsten stum af beundring lyttet til hr. Emmert Andersens mange citater og føler mig fristet til at komme med et citat af hr. Emmert Andersen, som jo er formand for folketingets forsvarsudvalg. I en debat om INF-spørgsmålet her i denne sal den 19. maj i år om de russiske SS-20 raketter oplyste han følgende (Folketingstidende 1982-83, sp. 11376):

»Hver gang der er gået 5 dage, er der opstillet en ny raket. Sidst vi havde raketdebat her, var der et betydelig mindre antal raketter end dem, vi har i dag. Hvis vi forlænger fristen, betyder det ikke, at Sovjet ophører med at opstille raketter. De bliver ved. Hver femte dag står der en ny raket.«

I den debat forsøgte vi talrige gange at få både hr. Emmert Andersen og udenrigsministeren til at komme med beviser for deres påstand; det kunne de ikke. I dag ved vi hvorfor. Det er over for det udenrigspolitiske nævn i en notits blevet oplyst, at der ikke i den pågældende periode, som hr. Emmert Andersen henviste til, er blevet opstillet sovjetiske SS-20 raketter, og det er over for mig i et svar fra udenrigsministeren af 18. november blevet oplyst, at det forholder sig på denne måde.

Hr. Emmert Andersen løj i folketinget ved den pågældende lejlighed – noget, som jeg synes er overordentlig alvorligt, fordi man dog i en diskussion af denne art, selv om der ikke kan forelægges beviser fra folketingets talerstol, bør kunne fæste en vis lid til, hvad formanden for folketingets forsvarsudvalg oplyser heroppefra, men det var altså simpelt hen usandt.